

FINAL OFFER

GALUTINIS PASIULYMAS

DREAMLAND BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

FINAL OFFER
GALUTINIS PASIŪLYMAS

Romanas

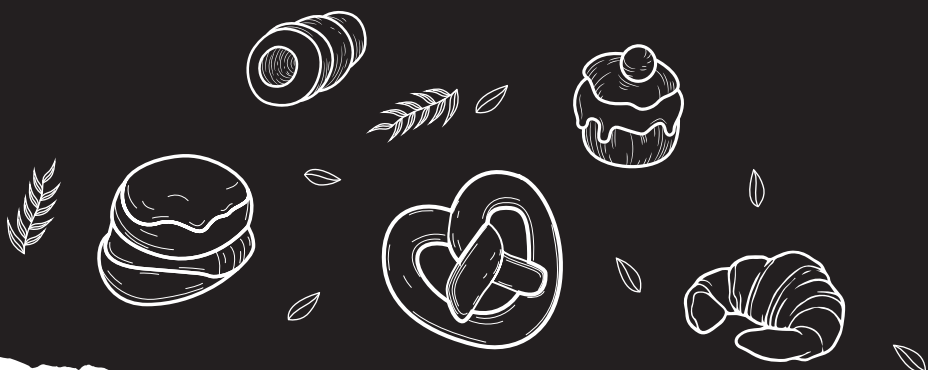
Vilnius
2024

PLAYLIST

in my head – Ariana Grande
Hate Myself – NF
Forever Winter (Taylor's Version) – Taylor Swift
Bad Habits (Acoustic Version) – Ed Sheeran
justified – Kacey Musgraves
If I Ever Feel Better – Phoenix
Unmiss You – Clara Mae
Broken (Acoustic) – Jonah Kagen
Wishful Thinking – Ge Abrams
Brown Eyes Baby – Keith Urban
favorite crime – Olivia Rodrigo
Clarity – Vance Joy
Break My Heart Again – Danielle Bradbery
This Time Is Right – CVBZ & American Authors
Labyrinth – Taylor Swift
One Life – James Bay
You Let Me Down – Alessia Cara
No Se Va – Morat
Goodbye – Mimi Webb
Time – NF
When We Were Young – Adele
I Won't Give Up – Jason Mraz
ADMV – Maluma

Tiems, kurie buvo nuvertinti.

Tikiuosi, įrodysite, jog visi buvo neteisūs, jūs – taip pat.

1

ALANA

Jei būčiau žinojusi, kad šiandakt mirsiu, būčiau apsilvikiusi seksualesnius apatinius. Ar bent ką nors gražesnio už skylėtą pižamą su dėmėmis nuo baliklio.

Turbūt dabar mama pamokslauja iš dangaus stebėdamasi, kur suklydo mane augindama.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.*

Greitosiomis persižegnojusi nutaikau ginklą į šešėlį tarpduryje. Širdis krūtinėje daužosi vis garsiau ir greičiau.

– Nešdinkis iš mano namų arba šausiu, skaičiuoju iki penkių. Vienas... du...

– Šūdas, – kažkas sunkaus trenkiasi į sieną, tada klinkteli jungiklis, užliedamas namo prieangį šviesa.

* Atleisk, mama. Reikėjo tavęs paklaustyti (isp.). (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

Stipriau sugniaužiu ginklą, akis į akį susidūrusi su žmogumi, kurio vienintelio nesitikėjau išvysti. Susitinka žvilgsniai. Jo akys slysta mano veidu tarsi glamonėdamos, ir kūną užlieja šiluma. Nepaisydama nuojautos, perspėjančios bėgti kuo toliau, nesusilaikau ir nužvelgiu kone dviejų metrų Kallahaną Keiną nuo galvos iki kojų. Ji toks pažįstamas, kaip ir iki šiol neišnykęs skausmas širdyje, šiam vyrui dingus iš mano gyvenimo.

Plati šypsena.

Pasišiaušę šviesūs plaukai, visada prašantys šukų.

Mėlynos lyg vaiskiausias dangus akys, spindinčios it ežero paviršius vidurdienio saulėje.

Praėjo daugiau nei šešeri metai, kai paskutinį kartą jį mačiau. Ilgi šešeri metai, per kuriuos užsigrūdinau tiek, kad suprasčiau, jog šis patrauklumas apgaulingas.

Spąstai.

Įdėmiau įsižiūrėjusi galiu pastebėti įtrūkius, kuriuos Kalas mėgina slėpti už grožio ir žavesio. Jis visada stengdavosi neprisileistų kitų per arti, kad šie nepamatytų po kauke slepiamo nelaimingo žmogaus. Būtent tai kadaise patraukė mano dėmesį ir tapo nuopuolio priežastimi.

Buvau dvidešimt trejų, kai jis sudaužė man širdį, bet skauda, tarsi būtų nutikę vakar. Užuoat ignoravusi skausmą, pasineriu į jį, išnaudoju pykčiui pakurstyti.

– Ką čia, po velnių, veiki? – pratrūkstau.

Jo šypsena užgęsta, tada vėl įsižiebia.

– Džiaugiesi mane pamačiusi?

Pamoju jam laisva ranka.

– Be galo. Kodėl tau nepriėjus truputėlį arčiau, kad geriau nusitaikytum? Nenorėčiau iššauti nepalietus kokio svarbaus organo.

Kalo žvilgsnis nukrypsta nuo mano veido į ginklą rankoje.

– Bent nutuoki, kaip naudotis tuo daiktu?

Prisimerkiu.

– Nori sužinoti?

– Iš kur gavai?

– Mama padovanojo, – man suspaudžia širdį.

Kalo antakiai pakyla.

– Senjora Kastilijo tau jį nupirko? Kam?

Nuleidžiu ginklą ir pasuku apsaugos svirtelę.

– Ji sakydavo, kad moteriai svarbiausi du dalykai – būti ginkluotai ir pavojingai.

Jam atvimpa žandikaulis.

– Maniau, ji juokavo apie ginklą, kad mus paauklėtų.

– Ne visi augome saugiamo Čikagos priemiestyje su auklių ir patarnautojų minia.

– Tą patį galima pasakyti apie tuos, kurie augo saulėtame kurortiniame miestelyje, kur vietinius policininkus galima papirkti alkoholiu ir šiugždančia šimtaine.

Įsmeigiu į jį akis.

– Šerifas Henkas, jei ką, pernai išėjo į pensiją.

– Visi jaunieji nusikaltėliai dėl to baisiai nusimineę, – jis plačiai išsišiepia.

Man pilve suplazda drugeliai. Pagalvotum, kad tūkstančiai jų pabudo ir paliko kokonus, praleidę ten pastaruosius šešerius metus.

Jis sudaužė tau širdį. Susiimk.

Pečių raumenys įsitempia.

– Tai paaiškinsi, ko laužiesi į mano namus, ar taip ir stovėsime čia visą naktį?

– Tavo namus? – jis suraukia antakius. – Klysti. Senelis gal ir leido čia pasilikti, nes tavo mama prižiūri šį namą, bet tau jis nepriklauso.

Mama Keinų namą ne tik prižiūrėjo, jis buvo jai kaip savas nuo tada, kai Breidis Keinas pasamdė ją dirbti namų ekonomė ir padėti rūpintis anūkais.

Ir vis tik namą paliko tau, ne jai.

Sudilgsi širdį.

– Pagal tavo senelio nuosavybės dokumentus – priklausau.

Kalas sustingsta.

– Ką turi galvoje?

– Tai mano ir jo reikalas.

– Negaliu senelio paklausti, nes jis šešios pėdos po žeme, tad paaiškinti teks tau.

Skausmas aplink širdį stiprėja.

– Jis sakė, kad tai mano nuosavybė, ir turiu teisę nudėti kiekvieną, kas tuo abejoja.

Kalas sukryžiuoja rankas ant krūtinės, ir mano žvilgsnis nukrypsta į raumenis, pūpsančius po marškinėliais.

– O dabar žinau, kad meluoji. Senelis nekentė ginklų.

– Tai ką reiškia ta jo mažytė kolekcija palėpėje?

Jis pasitrina smakrą.

– Kokia kolekcija?

Pakreipiu galvą.

– Gal tiesiog nepažinojai savo senelio taip gerai, kaip įsivaizduoji.

– Oi, o tu tai jau pažinojai? – jis pašaipiai nusijuokia.

Pakeliu galvą.

– Iki nelaimės jis čia kasmet vasarodavo, tad, taip, manau, pažįstu jį geriau nei žmogus, kuris nė nepasivargindavo paskambinti jam per gimtadienį.

Kalas nusuka akis.

– Mažai bendravome prieš jam panyrant į komą.

– Kažin kodėl, – sarkazmas persismelkia į mano balsą.

Jis pasitrina sprandą.

– Padariau daug klaidų nuo paskutinio apsilankymo čia.

– Pavyzdžiui, buvai susimetęs su manimi?

Kalas sukanda žandikaulius.

– Nereikėjo man tada taip tavęs vaikytis.

Jaučiuosi, lyg jis būtų išmeigęs rautytą peilį tiesiai man į širdį, bet išlaikau ramų veidą – išmokau per daug metų.

– Taip, nereikėjo, – stipriau sugniaužiu ginklo rankeną.

– Gailiuosi, kad sugrioviau mūsų draugystę.

Peilis pasisuka, sminga vis giliau.

– Ne susitikinėjimas ją sugriovė, o tavo priklausomybės.

Vaistai nuo skausmo. Alkoholis. Seksas. Kalas griebėsi visko, kad pabėgtų nuo savų demonų, o aš buvau jį įsimylėjusi kaip paskutinė mulkė, kad tai suprasčiau.

Negali kaltinti savęs, kai jis taip meistriškai viską slėpė.

Ir vis tik man sunku patikėti žodžiais, kuriuos sau sakau.

Daug metų slopinti jausmai gniaužia gerklę.

Kalas sukanda dantis, žandikaulio linija dar labiau išryškėja.

– Tikėk ar ne, bet ne tam sukoriau tokį kelią, kad pykčiau su tavimi dėl praeities.

– Tai ko čia atsibeldei? – iš šimtų klausimų, kuriuos norėčiau jam užduoti, šitas atrodo saugiausias.

– Apžiūrėti namo.

– Po šešerių metų? Kodėl?

– Nes ketinu jį parduoti.

Sumirksiu du kartus.

– Ne. To tikrai nebus.

– Lana... – išgirdus seną pravardę mano apmirusi širdis sukibirkščiuoja.

*Nieko keisto, kad jis tada manė, jog esi lengvai pasiekiamas.
Užtenka ištartį tą kvailą pravardę ir jau susileidi.*

– Nevadink manęs taip, – iššiepiu dantis.

– *Alana*, – pasitaiso jis šiek tiek susiraukęs. – Nežinau, ką tau pasakė senelis, bet turbūt blogai supratai.

– Aha. Žinoma, tau atrodo, jog tai *aš* blogai jį supratau.

Kalas prisimerkia.

– Dabar tu viską tik apsunkini.

– O kokia kita išeitis? Elgtis naiviai ir kvailai kaip praėjusį kartą?

Jis nepaiso mano proveržio ir tęsia toliau:

– Visą galime paprastai išsiaiškinti. Kur nuosavybės dokumentai?

Stabteliu ir pasvarstau, ką laimėčiau sutikdama su jo reikalavimu.

Kuo greičiau parodysi dokumentus, tuo greičiau jis dings.

– Einu atnešti, – žengiu link laiptų, bet pirmiausia metu žvilgsnį per petį. – Nedrįsk nė pajudėti iš vietos.

– Ir suteikti tau dingstį mane nušauti? Ačiū, ne.

Atsakymas sukasi ant liežuvio galo, bet nuryju jį. Toks jau tas Kalas. Užtenka jam pajuokauti ar nusišypsoti, ir pamirši, kad pyksti. Tai jo didžiausia supergalia ir mano asmeninė silpnybė.

Dabar esi labiau pasiruošusi.

Ar bent jau *tikiuosi*, kad esu.

Užbėgusi laiptais, padedu ginklą į seifą ir imu ieškoti nuosavybės dokumentų. Minutė, ir randu juos įkištus tarp kitų svarbių teisinių popierių.

Kalas nužiūri mano rankas, kai leidžiuosi žemyn.

– Šįkart jokių ginklų?

Gūžteliu pečiais.

– Žinau penkis būdus, kaip nudėti vyrą plikomis rankomis, tad man jų nelabai ir reikia.

Jo auksinė oda pablykšta.

– Prašau, pasakyk, kad juokauji.

Norėčiau. Vieną vasarą mama išsiuntė mane į Kolumbiją aplankyti dėdės, ir jis neįsivaizdavo, kuo mane užimti, tad įdarbino savo ūkyje ir mokė mišrių kovos menų. Po mėnesio grįžau su juodu užpakalių spardymo diržu ir įgijusi pakankamai įgūdžių, kad galėčiau varžytis viename tų išgyvenimo šou.

Padedu dokumentus ant staliuko ir parodau į Breidžio parašą.

– Va. Kaip ir sakiau.

Kalas peržiūrėdamas dokumentus stovi šalimais. Skaitydamas atsargiai išlaiko atstumą, bet, jam sujudėjus, atsitiktinai susiliečia mūsų rankos. Energijos srovė perbėga mano kūnu. Kalas greitai susideda rankas už nugaros, bet vis dar jaučiu jo prisilietimą. Praėjo šešeri metai, o reaguoju taip, tarsi jis būtų išvykęs tik vakar.

Dar labiau susiraukiu.

Perskaitęs pirmą puslapį Kalas papurto galvą.

– Man labai gaila, bet šie dokumentai pasenę, – parodo į datą šalia Breidžio parašo. – Pasirašyta prieš atnaujinant testamentą.

– Kokį testamentą?

– Tą, kurį jis perrašė prieš nelaimę.

Jaučiuosi, lyg Kalas būtų suėmęs man už gerklės ir suspaudęs.

Ne. Neįmanoma.

– Tučiuojau skambinu jo teisininkui, – pajudu prie laiptų, pasiryžusi užbėgti viršun ir pasiimti telefoną.

Kalas dirsteli į savo prašmatnų laikrodį.

– Jau beveik vidurnaktis. Kaži ar Leo tokiu metu atsilieps.

Tyliai nusikeikiu.

Jis susikiša rankas į kišenes.

– Susisieksiu su juo iš ryto, kad galėtume viską išsiaiškinti prieš užsukant nekilnojamojo turto agentui.

– Kokiam dar agentui?

– Kurį pasamdžiau, kad padėtų parduoti namą.

– Ko tiksliai, kai sakiau, kad savo namo neparduosiu, tu nesupratai?

– Pradėkim nuo fakto, kad vadini namą savu.

Pirštai patys susigniaučia, kad negriebčiau jo už to tvirto sprando.

Kalo žvilgsnis nukrypsta į mano kumščius, tada grįžta prie veido.

– Manau, turėtume atidėti pokalbį vėlesniam laikui, kol gausime tinkamą paaiškinimą iš teisininko. Jau vėlu ir mes nieko nepasieksime, – jam atidarius sugirgžda lauko durys.

– Palauk, – ištiesiu delną. – Duok man savo raktą.

Jis nepaiso manęs vilkdamas lagaminą vidun.

– Aš niekur neinu.

– Na, čia tikrai negali pasilikti, – paprieštarauju.

– Ir kur man eiti?

– Didžiosios gatvės motelyje turbūt yra laisvų kambarių, dabar jie turi bevielę internetą ir spalvotų televizorių.

Kalas žiopteli.

– Tu juk nerimtai. Kadaisė jie ten sučiupo serijinį žudiką.

Pavartau akimis.

– Bet ten jis nieko nenužudė.

– O, iškart pasijutau geriau.

– Mama, kas čia? – nuo laiptų viršaus šūkteli Kamila.

Didelėmis mėlynomis akimis ji spokso į Kalą, tada į mane.

Pamoju jai negalvodama.

– Nieko svarbaus. Prašau, grįžk į lovą.

Apstulbęs Kalas pažvelgia į Kame, tada į mane.

– Kas čia dabar, po velnių, ir kodėl ji vadina tave *mama*?

– Nesikeik prie vaiko, – labiau sušnypščiu nei sušnibždu.

– Vaikas? Kiek jai metų? – Kalas suklumpa bandydamas pasitraukti nuo manęs, nors greitai atgauna pusiausvyrą.

– Penkeri! – Kamė iškelia delną, tarsi lauktu, kad jai kas duotų penkis.

Jis perbalęs atsiremia į sieną.

– Penkeri. Tai... Ji... Mes...

– Tai ne... – mano atsakymas nutrūksta, kai jo akys užsiverčia.

Kalo kojos sulinksta ir kūnas virsta į priekį.

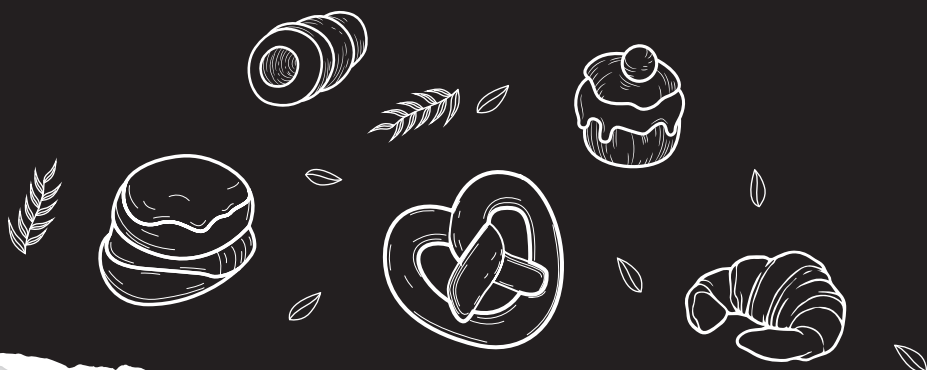
– Šūdas! – bandau jį sugauti.

Mums griūvant rankos ir kojos susipina. Atsidūrusi ant kietmedžio grindų gaudau kvapą. Kalo galva trenkiasi man į pilvą ir skauda labiau, nei tikėjaisi, bet tai sušvelnina jo kritimą. Tačiau nespėju sugauti jo galvos – ji nuslysta nuo manęs ir bumpteli į grindis. Kalas nė nesumirksi, tik guli išsitiesęs be sąmonės.

– Po velnių. Skaudės, – paverčiu jo suglebusį kūną prie savęs ir užsikeliu galvą ant kelių.

– Ūū. Mamai reikės įdėt pinigėlių į keiksmų stiklainį.

Nujaučiu, kad keiksmų stiklainis šiuo metu mažiausias rūpestis, kai į mano gyvenimą įsiveržė Kalahanas Keinas, nutaisęs žudančią šypseną ir sukėlęs didžiulę problemą.

2

KALAS

Žvelgdamas į lubas sumirksiu ir laikiu, kol prieš akis išryškėja sietynas. Prireikia minutės, kol regėjimas tampa aiškus, nors smegenyse vis dar košė.

Kodėl aš ant grindų?

– Dėkui Dievui, atgavai sąmonę. Kaip jautiesi? – Lana pa-linksta į priekį. Jos tamsios garbanos kutendamos brūkšteli man per veidą. Ji kvepia cinamoniniais sausainiais, primena man apie vėlyvus vakarus, kuriuos praleisdavom kartu, ragaudami tik užmaišytą tešlą, glamonėdamiesi prieplaukoje. Nepavyksta susilaikyti – įkvepiu dar kartą, ir mane vėl užlieja cinamono aromatas.

Neprisimenu, kada paskutinįkart sapnavau Laną. Prieš daug mėnesių? *Metų?* Šis sapnas daug ryškesnis, atkar-tojantis smulčiausias detales, pavyzdžiui, mažytį širdies formos apgamėlį ant kaklo ar randelį virš lūpos.

Ištiesiu ranką, kad paliesčiau tą baltą vos įžiūrimą žymę jai virš lūpų, ir pirštų galiukai sudilgsi. Jai pažvelgus man į akis, pasaulis nustoja egzistavęs.

Dieve. Tos akys.

Jų rudumas primena man žemę iškart po lietaus – tokios tamsios, tam tikroje šviesoje kone juodos. Be reikalo nuvertinama spalva, nenusileidžianti kitoms, nors Lana paprastai su tuo nesutikdavo.

Nykščiu netyčia perbraukiu jai per apatinę lūpą, ir Lana staigiai įkvepia.

– Ką darai? – ji atšlyja.

Krūpteliu nuo aštraus, pakaušį pervėrusio skausmo.

Čia ne sapnas, kvaily.

– Atleisk. Nenorėjau, kad dar labiau skaudėtų, – Lana nukelia mano galvą sau nuo kelių. – Kiek pirštų laikau?

– Tris, – suniurnu.

– Kokia šiandien diena?

– Gegužės trečia.

– Kur mes? – ji brūkšteli nagais man galvos odą, ir pašiurpsta nugara.

– Pragare, – prakošiu.

– Užgavau? – Lana pakartoja tą patį veiksmažodį su nagais. Oda dega nuo jos prisilietimo, ir tas karštis plečiasi mano venomis tarsi krūmynų gaisras.

– Liaukis. Man viskas gerai, – atsitraukęs nuslystu per grindis, kol nugara atsiremia į sieną priešais ją. Net ir atitolęs vis dar galiu užuosti įsismelkusį jos cinamoninio prausiklio kvapą. Tą patį, kurį ji naudoja metų metus.

Dar kartą giliai įkvepiu, nes man aiškiai patinka save kankinti.

Dieve. Koks tu apgailėtinas. Trinkteliu galva į sieną, ir atsi-lygindama ji sutvinksi.

– Štai, pone. Tavo popai.

O šūdas.

Alana turi dukrą. Penkiametę pošviesiais plaukais ir didelėmis mėlynomis akimis, neįtikėtinai panašiomis į maniškes. Sėdėdamas beveik susilyginu su jos ūgiu – ji už mane aukštesnė vos keliais centimetrais.

Alanos vaikas – tikriausiai mano vaikas – žiūri į mane išpūtęs akis, apsilvilkęs kreivai susagstyta pižama. Jos plaukai šviesiai rudi, dauguma banguotų sruogų išsipešusios iš prastai surištos uodegos.

Ar ji mano?

Dieve, tikiuosi, ne.

Negraži mintis, bet tai tiesa. Aš nepasiruošęs tapti tėvu. Velnias, nesu tikras, ar išvis kada būsiu. Iki šiol man visai patiko idėja tapti šauniu dėde, kuris nespėjo susitvarkyti gyvenimo, kad susilauktų savo vaikų. Kaip galėčiau, kai vos įstengiu minimaliai pasirūpinti savimi?

Mergaitė pakrato ledukų maišelį man prieš veidą, strakėdama ant pirštų. Negalvodamas ištiesiu ranką ir paimu.

– Ar tau viskas gerai?

Krūpteliu išgirdęs vaiko balsą. Jis panašus į Lanos, net truputėlį kimtelėjęs kaip jos. Vėl ima svaigti galva.

Lana atsistoja ir pabučiuoja dukrai pakaušį.

– Ačiū, mažyte. Labai miela, kad jam padedi.

– Kviesim gydytoją?

– Ne. Jam tik reikia pailsėti.

– Ir ko nors stipresnio, – burbteliu.

Lana pasisuka į dukrą.

– Matai? Jis pakankamai gerai jaučiasi, kad vėl krėstų nesąmones. Nieko naujo.

Ji suraukia nosį.

– Nesuprantu.

Lana atsidūsta.

– Paaiškinsiu ryte, *mi amor**.

– Bet...

Ji parodo į laiptus.

– *Vete a dormir ahora mismo***.

Dieve. Lana atrodo ir kalba visai kaip jos motina.

Gal todėl, kad ir yra motina.

Visas kūnas nutirpsta.

Ar tau prasidėjo širdies priepuolis?

Iš to, kaip dilgsi kairė ranka, o širdis, regis, tuoj iššoks iš krūtinės, neatmesčiau tokios galimybės.

Mergaitė baksteli putliu piršteliu mano pusėn.

– Jis atrodo nelabai gerai.

– Jam viskas kuo puikiausiai. Tiesiog skauda galvą.

– Gal tau reikėtų pabučiuoti, kad nebeskaudėtų, kaip mano popa.

– *Ne*, – ištariam vienu metu su Lana.

– Gerai. Ir nebučiuokit, – vaikas sukryžiuoja rankas ir patempia lūpą.

Lanos žvilgsnis nukrypsta man į burną. Tada ji lyžteli sau apatinę lūpą, ir man ima kaisti ausys.

Na tu ir beviltiškas. Visiškai, apgailėtina beviltiškas.

– Ar paskaitysi man pasaką? – įsiterpia mergaitė, jos balsas mane paveikia lyg kibiras ledinio vandens.

Ar gali ji iš tikrųjų būti mano? Ar Lana tiek metų slėptų vaiką vien dėl neapykantos man?

Kambaryje viskas ima suktis. Užsimerkiu, kad nereikėtų žiūrėti į Alaną ir mažą savo paties kopiją.

* Mano meile (isp.).

** Tučtuojau eik miegoti (isp.).

– *Kamila*, – perspėja Lana.

– Jūs abu skolingi į keiksmų stiklainį, – primena jai dukra. Galiu įsivaizduoti, kaip Lana užverčia akis sakydama:

– Primink man ryte.

– Gerai! – basos pėdos nušlepsi medinėmis grindimis, žingsnių aidas atsimuša į aukštas lubas.

Lana tyli, kol tolumoje trinkteli durys.

– Jos nebėra, gali liautis apsimetinėti, kad miegi.

Pakeliu akis į sietyną.

– Ar ji... – tiesiog neįstengiu pabaigti sakinio. Niekada nepagalvočiau, kad Lana gali laikyti tokią paslaptį, bet žmonės daro beprotybes, jog apsaugotų tuos, kuriuos myli, ypač nuo tų, kurie gali įskaudinti.

Gal todėl senelis paliko Lanai namą? Manė, jog nesugebėsiu išlaikyti vaiko, tad pasirūpino tuo pats?

Jei tik senelis iš tikrųjų jai paliko namą.

– Ar ji ką? – perklausia Lana.

– Mano?

Ji sumirkčioja.

– Rimtai manęs to klausai?

– Tiesiog atsakyk, – mano baimė virsta nerimu. Nepasiduodu pykčiui staigiai, bet dėl stiprėjančio galvos skausmo ir naujienų apie vaiką, apie kurį nieko nežinojau, mano kantrybės taurė išsekusi.

– O yra koks skirtumas, jei ir tavo?

Lanos klausimas primena spąstus, ir vis tiek noriai į juos lipu.

– Taip. Ne. Gal. Šūdas! Nežinau. Tai ar mano? – panardinu rankas į plaukus ir timpteliu, jautri oda sudilgsi.

– Jei iš tikrųjų to klausai, vadinasi, visai manęs nepažįsti.

Pašoku, nors išsitiesęs vos laikausi ant kojų.

– O ką man galvoti? Juk paskutinį kartą nelabai gražiai išsiskyrėme.

– Tai, manai, slėpčiau nuo tavęs vaiką iš pykčio?

– Arba tai, arba, regis, velniškai greitai susiradai kitą, – bjaurūs žodžiai. Pikti, smerkiantys, idiotiški, kurių pasigailiu vos tik ištaręs. Ir šįkart negaliu suversti kaltės alkoholiui, dėl to mano išpuolis tik blogesnis.

Namuose padvelkia šaltuku.

– Nešdinkis, – sukužda Lana.

Stoviu kaip įbestas.

– Velnias. Atsiprašau. Nežinau, kodėl taip pasakiau. Turiu galvoje, žinau, kodėl taip pasakiau, bet neturėjau...

– Lauk iš mano namų, kol neiškviečiau policijos, kad tave išlydėtų, – ji nususuka nuo manęs. Matant, kaip kas kartą įkvepiant virpa jos pečiai, tik dar labiau suka skrandį.

– Alana...

Ji pasisuka ant kulno ir parodo į duris.

– *Lárgate!**

Man nereikia gūglo vertėjo, kad suprasčiau.

Nusileisdamas iškeliu rankas.

– Gerai jau.

Tiesiog išeisi nesulaukęs jokių atsakymų?

O kokia kita galimybė? Lanai, kurią pažinojau, reikėdavo nurimti, kad galėtų kalbėtis. Seniai supratau, kad jei imsiu spausti per anksti, ji tik atstums mane.

Paimu lagaminą už rankenos ir suku pro duris.

– Palauk.

Stabteliu ant durų kilimėlio, užmynęs išblukusį užrašą *Sin postre no entran***.

* Nešdinkis (isp.).

** Be deserto neužeikite (isp.).

– Duok atsarginį raktą, – ji žengia žingsnį pirmyn ir ištiesia ranką.

Kairiąją, *be žiedo.*

Tai kas? Juk atvažiuvai čia ne tam, kad ją susigražintum.

Keliskart apmaštau tą mintį ir tik tada nutaisau įprastą šypseną.

Jos šnervės išsiplečia.

– Raktą, Kalahanai.

Užtrunku sekundę, kol išžvejoju sidabrinį raktą iš kišenės. Imdama jį Lana pirštais brūkšteli man odą, ir per ją nusirita šiurpuliukai. Ji greitai atitraukia ranką ir tarsi saugodama glaudžia sau prie krūtinės.

Turbūt pajuto tą patį.

Puiku. Bent jau galėsiu šianakt miegoti žinodamas, kad, nors ji manęs ir nekenčia, jos kūnui atrodo kitaip.

Kaip apgailėtina manyti, jog tai kažkoks pasiekimas.

Alana užtrenkia duris. Atšoku, kad nelikčiau sulaužyta nosimi, ir apsuku lagaminą.

Trinkteliu galva į medines duris ir suurzgiu.

– Ką sau galvojai siųsdamas mane čia, seneli?

Klikteli užrakinama spyna ir šviesos virš manęs užgęsta.

– Negalėjai palaukti, kol nueisiu iki automobilio? – nesitikiu atsakymo, bet vis tiek paklausiu garsiai.

Verandos šviesos ima gesti viena po kitos, pabrėždamos Lanos nuomonę. *Dink.*

Sunkiai atsidusęs sugrįžtu į *Aston Martin DBS*. Varikliui suriaumojus, kelioms sekundėms sulaikau kvapą, kone tikėdamasis, kad Lana išeis su ginklu ir vėl pagrasins iškviesti policiją. Praeina minutė, durys neatsidaro, tad, ko gero, saugu įsijungti šviesą virš galvos ir iš daiktadėžės išitraukti senelio laišką.

Vokas nukištas į patį dugną, ten kur palikau jį prieš beveik dvejus metus, po senelio mirties. Kai broliai suskubo vykdyti užduočių, kad gautų paveldėjimo dalį ir Keinų kompanijos akcijas (Rovanas ėmėsi darbo šeimos atrakcionų parke, o De-klanas susituokė), aš dariau tai, ką moku geriausiai.

Vengiau to, kas mane gąsdina.

Atidėliodamas nieko nepasieksi, tik prisidarysi bėdų.

Pirštu vedžioju perlaužtą *Dreamland* vaškinį antspaudą su pilimi, tada išsitraukiu laišką. Užmerkiu akis, kelis kartus giliai įkvepiu ir išlankstau popierių.

Kalahanai,

jei skaitai šį laišką, vadinasi, iškeliauvau mums nespėjus susitaikyti ir atleisti vienas kitam už pasakytus žodžius. Nors man dėl to nepaprastai skaudu, šiuo testamentu ir paskutine valia noriu pataisyti mūsų santykius. Sakoma, pinigais visko neišspręsi, bet esu tikras, kad jie gali paskatinti tave ir brolius ryžtis išmėginti šį tą naujo. Iš visų trijų anūkų tu labiausiai mėgsti rizikuoti, tad tikiuosi, kad šįkart dėl manęs priimsi iššūkį.

Tarp mūsų šnekant, stengiausi neišskirti nė vieno iš jūsų, bet, kalbant apie tave, tai beveik neįmanoma. Turi kažką ypatingo, ko trūksta tavo broliams ir tėvui, kas traukia žmones. Tavo šviesos niekas negali užgesinti.

Niekas, nebent tu pats.

Skaudu matyti, kaip išskirtinumas nyksta tau ėmus piktnaudžiauti alkoholiu ir vaistais. Iš pradžių pateisinau tave, nes buvai jaunas ir nesubrendęs. Maniau, gal išaugs. Po reabilitacijos atrodei geriau. Tik po kelerių metų, pabuovęs su tavimi prie ežero, iš tikrųjų suvokiau, kad išmokai tai slėpti.

Visada gailėjausi to, ką pasakiau tau per paskutinį mūsų pokalbį. Tada pykau ant savęs, kad neįsikišau anksčiau, turėjau bent

kartais pasidomėti, kaip laikaisi, pasitraukęs iš ledo ritulio, bet per darbus nepajudinau nė piršto. Kentėjai dėl traumos ir nė vienas mūsų to nesuprato, nors man derėjo bent pamėginti.

Norėčiau greičiau būti nurijęs išdidumą ir anksčiau atsiprašęs, kad tau nereikėtų apie tai skaityti šiame laiške. O dar labiau norėčiau, kad išvis niekada nebūčiau užsipuolęs tavęs dėl priklausomybių ir ištaręs visų tų skaudžių žodžių manydamas, jog tai bus postūmis teisinga linkme.

Tu niekada nebuvai nevykėlis, vaike.

Toks esu aš.

Man į krūtinę susminga nagai, perplėsdami per ilgus metus surambėjusius randus ir duria tiesiai į širdį. Senelis gal ir gailisi pasakytų žodžių, bet jis teišus. Aš esu nevykėlis. Kaip dar kitaip pavadinti žmogų, dukart bandžiusį atsikratyti priklausomybės, bet netrukus atkritusį? Silpnu. Apgailėtinu. Beviltišku. Galimybės neribotos, bet nevykėliu jis puikiausiai galėtų būti.

Įkvepiu, kad nusiraminčiau, ir skaitau toliau.

Mesti gerti – ne tikslas, tai kelionė. TAVO kelionė. Kad ir kaip norėjau, jog pasveiktum, siekiau to ne taip, kaip reikia. Nėra dienos, kad nesvarstyčiau, o kas būtų nutikę, jei būčiau palaikęs tave, užuot atsukęs nugarą. Ar tau būtų pasidarę įdomu rasti sau vietą kompanijoje, nes daugiau nepyktum, kad ji susijusi su manimi? O gal netruktum vesti Alaną ir pasistengtum padovanoti senjorai Kastilijo taip jos trokštamų anūkų?

Norėčiau parodyti, kaip smarkiai apgailestauju, bet po mirties mano galimybės ribotos. Tikiuosi, vieną dieną, jei susiimsi, mes galėsime susitaikyti. Bet iki tol geriausia, ką galiu padaryti, yra šis testamentas.

Taigi, mano mažasis rizikos mėgėju, paprašysiu tavęs vieno dalyko mainais į aštuoniolika procentų kompanijos akcijų ir dvidešimt penkių milijardų dolerių palikimo.

Praleisk paskutinę vasarą vasarnamyje Leik Visterijoje, tada parduok jį per dvejus metus po mano mirties.

Perskaičiau tą sakinį du kartus, kol viskas stojo į vietas.
O velnias.

Jis nori, kad gyvenčiau čia su Lana.

Žinoma. Ir kad būtų dar blogiau, senelis įkala paskutinę vinį į mano karstą, iškeldamas vienintelį reikalavimą.

Prašau, kad niekas, be tavo brolių ir mano teisininko, iš anksto nežinotų tikrosios namo pardavimo priežasties.

Fantastika. Menkas šansas, kurį turėjau apeliuodamas į Lanos žmogiškumą ar kišenę, prapuola su tuo paskutiniu senelio pageidavimu. Prisiekiu, jis tikriausiai siurbčioja braškinę „Margaritą“ kažkur anapus ir džiaugsmingai stebi, kaip mano gyvenimas byra į šipulius.

Regis, viskas, ką turiu padaryti, jog nusipelnyčiau kompanijos akcijų ir dvidešimt penkių milijardų, yra įtikinti Laną – vienintelę moterį pasaulyje, kuri jau greičiau nudėtų mane nei padėtų, – leisti man parduoti namą.

Laikas įsigyti neperšaujamą liemenę.

Sudomino? Pirkite knygą
GALUTINIS PASIŪLYMAS
bene geriausia kaina **ČIA**

KALAHANAS

Esu Keinų brolis, apie kurį visi šnabždasi už uždary durų.

Turčių sūnelis. Žlugęs atletas. Visiškas alkoholikas.

Niekas nežino, koks esu iš tikrųjų, tik ji.

Alana Kastilijo, geriausia vaikystės draugė ir vienintelė moteris, kurią kada mylėjau.

Prieš šešerius metus sudaužęs jai širdį, pažadėjau niekada negrįžti į Leik Visteriją.

Laikiausi žodžio iki senelio testamento, kuris viską pakeitė.

Kad gaučiau palikimą, turiu praleisti vasarą šeimos vasarnamyje, prieš jį parduodamas.

Užduotis lyg ir paprasta, bet jau pačią pirmą dieną mano sumanymas nueina velniop.

Paiškėja, kad Lana ne tik gyvena vasarnamyje, bet ir tvirtina, kad šis priklauso jai.

ALANA

Įsimylėti Kalahaną Keiną buvo klaida.

Jis pasakė tai prieš šešerius metus, sutrypęs mano širdį ir mūsų draugystę.

Kalui pažadėjus daugiau nebegrįžti, kaip kvailė juo patikėjau.

Tačiau dabar jis vėl pasirodė, ketindamas parduoti senelio vasarnamį.

Kur didžiausia jo sumanymo bėda?

Ant nuosavybės dokumentų yra mano pavardė.

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos